

Sygn. akt V Ka 912/17, V Kz 607/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi, V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant sekr. sąd. Dorota Lerka

przy udziale Prokuratora Katarzyny Klimczak

po rozpoznaniu w sprawie A. M., urodz. (...) w Ł.,(...)

oskarżonego o czyn z art. 278 § 1 k.k. i in.

zażaleń wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi z dnia 27 czerwca 2017 roku, sygn. akt III K 241/16

w przedmiocie przedłużenia stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania oraz z urzędu w przedmiocie przedłużenia stosowania wobec oskarżonego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. oraz art. 263 § 7 k.p.k. w zw. z art. 258 § 2 k.p.k.

postanawia:

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;
2. przedłużyć stosowanie wobec oskarżonego A. M. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania określając czas jego trwania do dnia 26 grudnia 2017 r., godz. 11.30.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi przedłużył stosowanie wobec oskarżonego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do dnia 4 września 2017 roku.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżyli w całości zażaleniami oskarżony oraz jego obrońca.

Oskarżony podniósł w zażaleniu, że dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania nie jest konieczne, gdyż nie zachodzi obawa matactwa i ukrywania się, ze względu na to, iż ustała potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania.

Obrońca oskarżonego zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść, tj. art. 259 § 1 pkt 2 k.p.k., wskazując na sytuację zdrowotną wnuczki oskarżonego. Obrońca oskarżonego odwołała się również do wniesionej apelacji, w której wykazano, że istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu czynu związanego z posiadaniem narkotyków.

W konkluzji zażaleń oskarżony oraz jego obrońca wniesli o uchylenie stosowanego wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenia oskarżonego i jego obrońcy nie były zasadne.

Żadna z przesłanek, które legły u podstaw zastosowania wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania nie zdezaktualizowała się na obecnym etapie postępowania.

Materiał dowodowy zebrany w sprawie uprawdopodobnia w wysokim stopniu fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów przestępczych, czego dowodem jest wydanie wobec niego nieprawomocnego wyroku skazującego na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko utrwalone w orzecznictwie, iż groźba surowej kary rodzi domniemanie, iż oskarżony w obawie przed jej odbyciem może podejmować próby bezprawnych działań mogących destabilizować prawidłowy tok postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19.11.1996 r., IV Kz 119/96; postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 grudnia 2006 r., II AKz 635/06, OSA 2007/3/12).

Z uwagi na rodzaj przypisanych A. M. czynów oraz rozmiar grożącej mu kary pozbawienia wolności przyjąć należy, iż dalsze stosowanie wobec niego izolacyjnego środka zapobiegawczego jest niezbędne w celu zapewnienia prawidłowego toku postępowania międzyinstancyjnego. Należy wskazać, że zgodnie z treścią przepisu art. 249 § 4 k.p.k. środki zapobiegawcze mogą być stosowane aż do chwili rozpoczęcia wykonywania kary.

Na obecnym etapie postępowania karnego jedynie izolacyjny środek zapobiegawczy jest w stanie zabezpieczyć prawidłowy tok postępowania odwoławczego do czasu uprawomocnienia się wyroku. Uchylenie tymczasowego aresztowania, bądź jego zmiana na wolnościowe środki zapobiegawcze mogłyby doprowadzić do sytuacji, w której oskarżony w obawie przed koniecznością odbycia kary podejmowałby działania mające na celu ukrycie się bądź ucieczkę.

W stosunku do oskarżonego nie zachodzą jednocześnie przesłanki negatywne tymczasowego aresztowania wskazane w art. 259 § 1 k.p.k. Fakt, iż wnuczka oskarżonego jest poważnie chora nie stanowi okoliczności tego rodzaju, którą należałoby uznać za wyjątkowo ciężkie skutki dla oskarżonego lub jego najbliższej rodziny w rozumieniu art. 259 § 1 pkt 2 k.p.k., zwłaszcza że obrońca oskarżonego nie wykazała w żaden sposób aby to oskarżony był jedyną osobą mogącą sprawować opiekę nad wnuczką.

Każdorazowo fakt izolacji penitencjarnej stanowi utrudnienie w utrzymywaniu więzi rodzinnych i sprawowaniu opieki nad bliskimi. Nie zawsze są to jednak okoliczności tego rodzaju, które przemawiają za uchyleniem tymczasowego aresztowania.

Okres na jaki przedłużono stosowanie wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania nie jest nadmierny i powinien być wystarczający dla prawomocnego zakończenia postępowania karnego. W sprawie wyznaczono już sędziego referenta oraz niezwłocznie zostanie wyznaczony termin rozprawy apelacyjnej.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji.